

Ivanna Carreras, Josep Gordi,
Josep Lloret i Montse Pagès.

REFLEXIONS AL VOLTANT DE LA DISTRIBUCIÓ DE LA RENDA EN EL VALLÈS ORIENTAL

10

L'Àrea de Geografia ha estat treballant al llarg del curs passat (1988-89) en tot el que fa referència al poblament i al comportament demogràfic dels municipis del Vallès Oriental.

Aquesta tasca, concretada en una exposició (febrer 1989) ha subministrat un gruix de dades a nivell municipal suficientment ampli com per portar a terme estudis comparatius amb d'altres variables. En aquest sentit, aquest article pretén veure la relació entre el nivell de renda, les activitats econòmiques predominants i la distribució de la població.

Aquest seria, doncs, un intent de reflexió entorn a la distribució municipal de la renda en l'àmbit de la nostra comarca, el Vallès Oriental. Abans però, hom creu que es fa necessari examinar la situació d'aquesta comarca en relació amb la resta de Catalunya⁽¹⁾ per tal d'obtenir una idea més clara de la seva situació. Així doncs, partint de la "Distribució comarcal de la renda familiar disponible per càpita" de 1979⁽²⁾, es pot veure que el Vallès Oriental es troba lleugerament per sota de la mitjana de la renda de Catalunya (322,6 milers de ptes.) juntament amb el Vallès Occidental, el Maresme i el Barcelonès com a comarques més properes.

Per tant, caldria situar al Vallès Oriental dins un nivell de renda equiparable a les comarques que configuren la regió 1 —a excepció del Baix Llobregat amb un nivell de renda encara més baix quant a la mitjana del Principat— o, el que és el mateix, l'àrea més directa d'expansió econòmica de la metròpoli barcelonesa.

Davant d'aquesta afirmació i intentant cercar elements comuns dins de les comarques que configuren aquesta àrea, un dels primers aspectes a destacar és que totes (evidentment inclòs el Vallès Oriental) coincideixen a tenir un alt nivell d'industrialització i al mateix temps en ésser àrees densament poblades. En canvi (partint de la mateixa font), les rendes més per sobre de la mitjana de Catalunya són la Vall d'Aran, la Selva, el Baix Penedès i el Baix Empordà, àrees on el turisme ha esdevingut, els darrers anys sinó la principal sí una fonamental font de recursos

en creixement expansió i predominància.

Traslladant-nos ja exclusivament a l'àmbit del Vallès Oriental, si s'analitza el mapa de nivells de renda dels municipis del Vallès Oriental (figura núm. 1), es pot establir la classificació següent:

- Els municipis amb un nivell de renda més elevat, és a dir, els més rics, són: Sant Pere de Vilamajor, Sant Quirze de Safaja, Lliçà de Vall, Bigues i Riells, l'Ametlla del Vallès, Santa Eulàlia de Ronçana i Vallromanes. Tots aquests municipis tenen com a element comú una important presència de zones de segona residència juntament amb un sector primari encara important, tot i que el sector terciari és el sector que agrupa un major percentatge de població activa. Destacar, doncs, que els municipis anomenats més rics no són els més industrials, sinó aquells que tenen un volum mitjà de població, un sector terciari important fruit del gran nombre de visitants de cap de setmana i, generalment també un sector primari força destacat.
- En un segon grup trobem, per un cantó, un conjunt de municipis localitzats en el sector més muntanyós de la comarca, en concret, Tagamanent, Montseny, Cànoves i Montmany i, per altra banda, municipis com Parets, Lliçà d'Amunt i Sant Antoni de Vilamajor que s'emplacen a la plana i que són més industrials. Aquesta diferenciació s'explica bàsicament pels següents elements: En el primer cas el nivell de renda és condicionat pel baix volum de població i en el segon per la importància de les activitats secundàries.
- Es pot establir un tercer grup que es caracteritza per un nivell de renda intermedi, on hi trobem la major part dels municipis fortament industrialitzats de la comarca, com és el cas de Mollet, Granollers, Caldes, Montmeló, Montornès, La Roca, La Llagosta, Les Franqueses, Sant Celoni, o La Garriga.

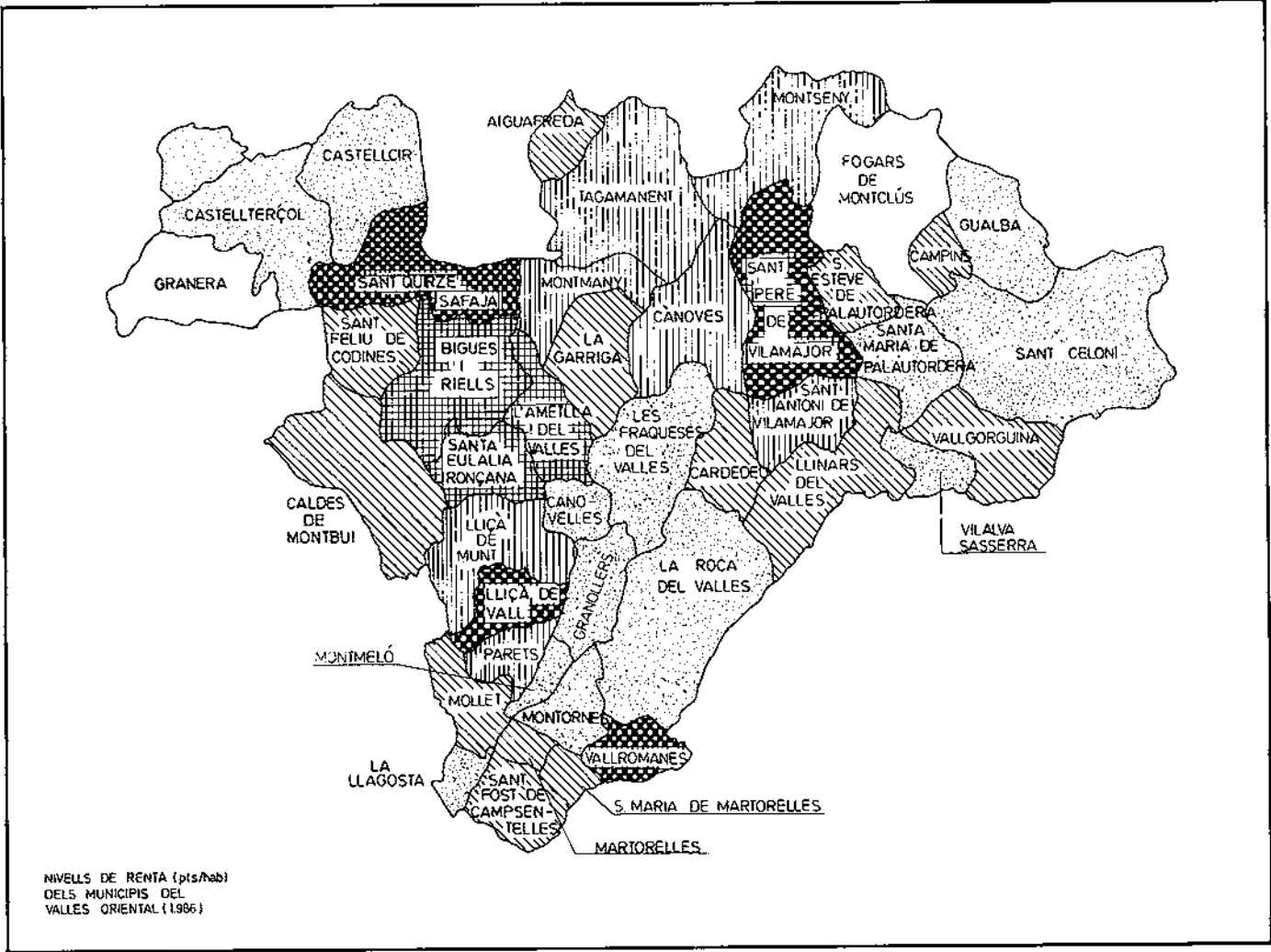

Figura 1

— En darrer lloc, apareixen com a municipis més pobres: Granera i Fogars de Montclús, que pateixen importants processos de despoblació.

Això demostra, com en el cas del Principat, que una ocupació majoritàriament terciària i secundària no comporta forçosament nivells elevats de renda. Per tant, no es compleix sistemàticament la igualtat riquesa-indústria, ja que bona part d'aquests municipis industrials presenten importants taxes d'atur que, sovint, comporten importants bosses de pobresa i marginació. Comentar finalment, que aquest fenomen quant al comportament de la renda a nivell municipal, també es produeix, com ja s'ha apuntat al principi d'aquest article, a escala comarcal i dins de l'àmbit de tot el Principat. Aquest darrer fet, confirmaria un cop més, la necessitat de considerar el nivell de renda des d'una òptica oberta i sense apriorismes potser excessivament agosarats.

- 5ª Nivell de 525.001 fins 660.000 pts.
- ▨ 6ª Nivell de 660.001 fins 825.000 pts.
- ▧ 7ª Nivell de 825.001 fins 990.000 pts.
- ▩ 8ª Nivell de 990.001 fins 1.210.000 pts.
- 9ª Nivell de 1.210.001 fins 1.430.000 pts.
- ▣ 10ª Nivell mes de 1.430.000 pts.

(1) Anuario del mercado español. Banesco, Madrid, 1988.
(2) Catalunya 1977-1988, Ed. Fundació Bofill, Barcelona, 1989.